

Petrus en water

Ik wil vandaag spreken over Petrus. Een visser, een mens, met fouten, met ongeloof, met verbazing, met geloof.

Vertrouwend op eigen kunnen, als er iemand iets over vissen en water weet, is hij het.

En Jezus vertelt hem iets over vissen, onmogelijke dingen, toch gehoorzaamt hij en er gebeuren wonderen.

Spreuken 3:5

5 Vertrouw op de HEER met heel je hart,
steun niet op eigen inzicht.

NBV

Leun niet op dingen die je begrijpt, dat is het obstakel van vrijheid in je leven. Ik zeg niet, neem al het verstand en logica en gooi het weg, maar vertrouw dat niet meer dan God

Ik dacht, laten we eens kijken naar een verhaal van Petrus en water.

Waar hij loopt over het water

22 ¶ Meteen daarna gelastte hij de leerlingen in de boot te stappen en alvast vooruit te gaan naar de overkant, hij zou ook komen nadat hij de mensen had weggestuurd.

23 Toen hij hen weggestuurd had, ging hij de berg op om er in afzondering te bidden. De nacht viel, en hij was daar helemaal alleen.

24 De boot was intussen al vele stadiën van de vaste wal verwijderd en werd, als gevolg van de tegenwind, door de golven geteisterd.

25 Tegen het einde van de nacht kwam hij naar hen toe, lopend over het meer.

26 Toen de leerlingen hem op het meer zagen lopen, raakten ze in paniek. Ze riepen: 'Een spook!' en schreeuwden het uit van angst.

27 Meteen sprak Jezus hen aan: 'Blijf kalm! Ik ben het, wees niet bang!'

28 Petrus antwoordde: 'Heer, als u het bent, zeg me dan dat ik over het water naar u toe moet komen.'

29 Hij zei: 'Kom!' Petrus stapte uit de boot en liep over het water naar Jezus toe.

30 Maar toen hij voelde hoe sterk de wind was, werd hij bang. Hij begon te zinken en schreeuwde het uit: 'Heer, red me!'

31 Meteen strekte Jezus zijn hand uit, hij greep hem vast en zei: 'Kleingelovige, waarom heb je getwijfeld?'

32 Toen ze in de boot stapten, ging de wind liggen.

33 In de boot bogen de anderen zich voor hem neer en zeiden: 'U bent werkelijk Gods Zoon!'

Mattheus 14:22-33 NBV

Wat zouden de andere discipelen gezegd hebben?

Petrus, doe normaal! Dan kan helemaal niet, je kan niet over water lopen.

Niet doen, je gaat verdrinken, Petrus.

Maar daar gaat hij al, in geloof. Geloven....

Geloof en ongeloof, vertrouw ik God of vertrouw ik God niet?

Ligt heel dicht bij elkaar, herken ik ook in mijn eigen leven. Op sommige momenten kan ik God vertrouwen, maar soms vertrouw ik weer meer op mijn eigen inzicht.

Geloof- ongeloof. Verbonden met God en dan weer niet verbonden.

Soms geloof ik dat Hij een moeilijke situatie kan veranderen, soms niet. Maar ik geloof absoluut dat Hij mijn Heer is! Ik geloof dat Hij bij mij is.

Geloven en niet geloven. Het verhaal lijkt ongeloofwaardig. Is het alleen een beeld, want het kan toch niet letterlijk?

Maar als je die kant op gaat, wordt veel in de bijbel moeilijk te geloven.

Ik denk dan: Waar, echt gebeurd!

Daar gaat Petrus. Hij gelooft. Hij loopt over water!

Het verhaal is bekend en toch ben ik eigenlijk heel nieuwsgierig naar wat er nu precies gebeurt tussen dat moment dat de leerlingen het in paniek uitschreeuwen ('Daar is me toch een spook') en het moment dat de leerlingen met z'n allen Jezus aanbidden ('U bent werkelijk Gods Zoon!')? Wat gebeurt er nu precies en wat kunnen we daar voor vandaag ook van leren als het gaat om ons eigen geloofsproces? Ze zijn dus al even op het meer, in de boot. Jezus had hen vast vooruit gestuurd. Er staat een flinke tegenwind. Intussen is Jezus zelf de berg op gegaan. Hij wilde blijkbaar even alleen zijn. Om te bidden. Om even te genieten van de aanwezigheid van zijn Vader. Jezus doet dat wel vaker vlak voordat Hij iets belangrijks gaat doen: zijn Vader zoeken in gebed. Ik vind het ook mooi om daarin te zien dat Jezus echt mens is: een mens die tijd nodig heeft om weer tot zichzelf te komen en tot God te komen, tijd om nieuwe kracht en inspiratie op te doen en bevestigd te worden in wie je bent: een geliefd kind van de Vader.

Dat geldt voor ons ook. Het is belangrijk dat we elke dag onze verbinding met God maken, zodat we van Hem kunnen horen dat we zijn geliefde zoon en dochter zijn!

En als Jezus dat gedaan heeft, gaat Hij het meer op om weer bij zijn leerlingen te zijn, lopend over het water. Het staat er zo droog, dat Hij over water loopt. Een eenvoudige mededeling, alsof het iets vanzelfsprekends is: 'Ja, dat is Jezus, die loopt over water.' Maar het is natuurlijk ongelooflijk! Want het is onmogelijk om over water te lopen. De wetten van de natuur laten dat eenvoudigweg niet toe. Maar wat bij mensen onmogelijk is, is mogelijk bij God (Matteüs 19:26)!

Uit de kracht van God loopt Jezus over water. En waar wij nu, met onze kennis van de bijbel en onze vertrouwdheid met het verhaal, de Schepper van hemel en aarde over het door Hem gemaakte water zien lopen, zien de leerlingen een spook! Hoe ver kunnen onze beelden van God uit elkaar liggen! De leerlingen raken in paniek en ze schreeuwen het uit van angst. Moet je je voorstellen: een bootje op een groot meer, twaalf leerlingen erin, vissers, stoere mannen, kerels zijn het - en ze schreeuwen het uit van angst! Maar Jezus laat die situatie niet lang bestaan: 'Blijf kalm! Ik ben het, wees niet bang!' Hij veroordeelt zijn leerlingen niet. Zo van: 'Jullie weten toch wie Ik ben? Herkennen jullie me niet? Wat valt me dat van jullie tegen!'

Nee, geen verwijten, alleen maar geruststellende woorden. En ook dat bijzondere: 'Ik ben het'.

Ik ben die Ik ben!

Ik ben er!

Hij is er, Hij is aanwezig! En dat geeft zoveel rust en vrede als we ons aan Hem overgeven.

Je ziet het ook in Filippenzen 4 vanaf vers 4 tot en met 7

4 Laat de Heer uw vreugde blijven; ik zeg u nogmaals: wees altijd verheugd.

5 Laat iedereen u kennen als vriendelijke mensen. De Heer is nabij.

6 Wees over niets bezorgd, maar vraag God wat u nodig hebt en dank hem in al uw gebeden.

7 Dan zal de vrede van God, die alle verstand te boven gaat, uw hart en gedachten in Christus Jezus bewaren.

Wie geeft blijdschap? God!

Als je geen blijdschap ervaart? Dan is er dus geen verbinding

Maar er is een oplossing, roep God aan, Hij is nabij!

Toch bezorgd? Vertel het aan God, vraag het Hem en dank Hem

Wat is dan het resultaat?

Vrede in ons verstand en in onze emoties

En dat zie je ook gebeuren. Vooral bij Petrus. Als hij ziet dat het Jezus is, maakt hem dat moedig. Als hij Jezus' stem hoort dan borrelt er in zijn hart een onstuitbaar verlangen op om bij Jezus te komen en te worden zoals Hij: iemand die loopt over water. Hij staat daar op die boot, er is een stevige wind, en Petrus zet zijn handen aan zijn mond, en roept: 'Heer, als u het bent, zeg me dan dat ik over het water naar u toe moet komen'. Dat is trouwens niet op te vatten als twijfel, dat zinnetje 'als u het bent'. Het is meer een uiting van vertrouwen: 'als ú het bent... leer me dan lopen over water.' Petrus vraagt dus het onmogelijke, het ongelooflijke. Want dat kan niet: lopen over water. Wonderen bestaan niet! Wonderen bestaan niet? Maar daar loopt Jezus toch over het water! En vlak voor deze geschiedenis staat het verhaal van de vijf broden en twee vissen en de duizenden mensen die ervan eten en dan zijn er nog twaalf manden nodig om de broodresten te verzamelen. En Jezus heeft al talloze mensen genezen van hun ziekten. Wonderen bestaan niet? Petrus weet het wel zeker: wonderen bestaan! En als Jezus hem dan uitnodigt met dat ene woordje 'Kom!' hangt zijn ene been al overboord. En wat doen de andere leerlingen? Ik weet het niet. Er wordt niks over gezegd. Maar ik zou het me zo goed kunnen voorstellen als ze zeiden: 'Petrus, ben je helemaal gek geworden! Je denkt toch niet dat je over water kunt lopen!

Maar daar gaat Petrus al. Hij denkt niet na. Hij gelooft. Hij loopt over water. Naar Jezus toe. - - En nu wordt het spannend. En dan bedoel ik niet zoiets als 'redt hij het of redt hij het niet?' Want hij redt het niet. Jezus redt hem. Maar ik bedoel dit: het is heel spannend om te ontdekken waarom Petrus het eerste stuk wel echt over water loopt, maar op een gegeven moment toch wegzinkt. Het heeft te maken met niet meer geloven, met twijfel. Maar hoe zit dat dan? Wat is hier geloven dan precies? En

wat is twijfelen. En wat is het antwoord op de vraag die Jezus aan hem stelt: 'Petrus, waaróm heb je getwijfeld?' Want zoals het geloof zijn redenen heeft, zo heeft ook de twijfel haar redenen. Ik denk dat het zo is: geloven betekent dat je Jezus ziet. Jezus alleen. Geloven betekent dat je met heel je hart en heel je ziel en heel je verstand en al je krachten op Jezus vertrouwt. Op Jezus alleen. In de Hebreeënbrieff staat: 'Laten we de blik gericht houden op Jezus, de grondlegger en voltooiër van ons geloof' (Hebreeënen 12:2). De blik gericht op Jezus. Een en al oog voor Jezus zijn. Dat is geloven.

Petrus begint te twijfelen op het moment dat hij niet meer in alle eenvoud zijn blik gericht houdt op Jezus. Heel expliciet staat er: 'Toen hij voelde hoe sterk de wind was, werd hij bang.' Petrus ziet niet meer alleen Jezus, hij ziet ook de wind, hij ziet ook de golven, hij wordt bang, hij twijfelt. En ik kan me voorstellen dat er ook nog iets anders gebeurd is. Als Petrus daar loopt - en ik denk dat hij een heel aantal meters gelopen heeft, want hij is al heel dichtbij Jezus als hij begint te zinken - als Petrus daar loopt over water is hij zich daarvan ongetwijfeld bewust geworden. 'Wauw! Ik loop over water! Ík loop over water, de anderen niet, ík loop over water. Kijk mij. Wie ben ik dat ik dit doen mag.' En daar zie je, heel subtiel, de focus verschuiven van Jezus naar Petrus. Hij raakt in zichzelf geïnteresseerd, vertrouwt misschien al een beetje op zichzelf, en dan gaat alles wankel worden in het Koninkrijk van God. En voeg daar nog wat harde wind en een paar hoge golven bij, en het is gebeurd. Petrus zinkt weg.

En ik denk dat het zo heel herkenbaar is. In onze beste momenten staan we sterk in ons geloof: we vertrouwen op God, we zien Jezus, we laten ons leiden door zijn Geest. Maar er kunnen zoveel omstandigheden zijn die er zorg voor dragen dat we gaan twijfelen, dat de eenvoud verdwijnt.

Nooit in eigen kracht of vertrouwend op eigen inzicht kunnen we lopen op water. Alleen in Zijn kracht.

Petrus vroeg ook of hij mocht komen. En als we dan uit de boot stappen, is het belangrijk dat we over het lopen het water in verbinding met Hem. Onze ogen op Hem gericht. Anders zinken we weg.

Petrus wordt bang en heeft direct heeft hij in gaten dat het fout gaat en roept om hulp: Heer, red me! En Jezus strekt meteen Zijn hand uit en red Hem.

Hoeveel tijd kost het ons - als we in nood zijn geraakt, als we wegzinken of al lang weggezonden zijn - hoeveel tijd kost het ons vaak niet om dat over onze lippen te krijgen: 'Héér, help me!' We modderen zo vaak lange tijd op eigen kracht wat verder. Diep in ons hart weten we het. Soms weten we het ook niet: we denken het in eigen kracht te redden. Maar Petrus roept tot zijn Heer. Inderdaad: zijn geloof is klein, maar zijn Heer is groot en vol barmhartigheid. Dat is ook weer zo mooi om dat hier te zien: dat Jezus geen moment aarzelt, en direct zijn hand toesteekt. Jezus is te vertrouwen! Als we vanaf de bodem van ons geloof echt om hulp roepen, dan is Jezus er ook direct.

We zijn er heel goed in, als mensen, om het zo lang mogelijk op eigen kracht te proberen. Klein geloof is dat we niet met heel ons hart, heel onze ziel, heel ons verstand en al onze krachten op Jezus vertrouwen, op Jezus alleen. - - Het verhaal eindigt in aanbidding: 'In de boot bogen de anderen zich voor hem neer en zeiden: "U bent werkelijk Gods Zoon!"' (vers 33).

Hoe worden we verlost van onze twijfel? Hoe leren we lopen over water? Hoe gaat het gebeuren dat we uit eigen ervaring kunnen zeggen: 'wonderen bestáán'? Dat is een reis waar we allemaal in op weg zijn. Een weg van groeien in vertrouwen op God.

De kern daarin is dat we God horen, dat we horen je bent mijn geliefde zoon of dochter, ik hou van je, je bent waardevol!

God horen door steeds weer verbinding te maken met Hem, de intieme relatie met God te versterken, vrienden om je heen hebben om te ondersteunen, voor je te bidden.